

Kapitola jedenáctá

Úplatek

Pokud Krátura dokázal uniknout od jezera plného inferů, předpokládal Harry s jistotou, že chycení Mundunga mu zabere nanejvýš pár hodin, a procházel celé ráno domem ve velkém očekávání. Krátura se ale nevrátil to ráno ani později odpoledne. K večeru už byl Harry znechucený a plný obav a ani večere skládající se hlavně z plesnivého chleba, na kterém Hermiona marně zkoušela celou škálu Přeměn, nijak nepomohla.

Krátura se nevrátil ani následující den, ani ten po něm. Na prostranství před číslem 12 se však objevily dvě zahalené postavy, zůstaly tam do noci a neustále pohlížely směrem k domu, který nemohly vidět.

„Určitě smrtijedi“, usuzoval Ron jak se s Harrym a Hermionou dívali z okna salónku. „Myslíš, že ví, že tu jsme?“

„Nejspíš ne,“ uklidňovala ho Hermiona, přestože vypadala vystrašeně, „jinak by sem poslali Snapea, ne?“

„Myslíš, že tu byl a má svázaný jazyk tou Moodyho kletbou?“ zeptal se Ron.

„Ano,“ souhlasila Hermiona, „jinak by jim přece řekl, jak se dostat dovnitř. Ale asi čekají, jestli se tu objevíme. Vědí přece, že dům patří Harrymu.“

„Jak to můžou...?“ začal Harry.

„Poslední vůle kouzelníků prohlíží ministerstvo, vzpomínáš? Vědí, že ti Sirius dům odkázal.“

Přítomnost dvou smrtijedů venku ještě zhoršila zlověstnou atmosféru v čísle dvanáct. Nevěděli o tom, co se děje mimo Grimmauldovo náměstí od té doby, kdy pan Weasley poslal patrona a napětí se dalo krájet. Neklidný a podrážděný Ron si vypěstoval protivný zvyk pohrávat si s zhasínadlem v kapse. Tohle dohánělo k šílenství hlavně Hermionu, které chtěla vyplňovat čekání na Kráturu studiem Příběhů barda Beedla a vůbec neocenila, že světla se střídavě rozsvěcela a zhasínala.

„Necháš už toho!“ vykřikla třetí večer Kráturovy absence, když světlo ze salónu opět zmizelo.

„Promiň, promiň!“ omlouval se Ron a stisknutím zhasínadla vrátil světlo zpět.

„Ani nevím, že to dělám!“

„A nemůžeš si najít něco užitečného na práci?“

„Jo, jako čtení knížek pro děti?“

„Brumbál mi tu nechal tu knížku, Rone...“

„... a mně nechal zhasínadlo, třeba ho mám používat!“

Když už dál nemohl snést jejich hašteření, vyklouzl Harry z místnosti aniž by si toho někdo z nich všiml. Mířil směrem ke kuchyni, kterou stále navštěvoval, protože si byl jistý, že tam se Krátura objeví s největší pravděpodobností. Nicméně v půli cesty do předsíně zaslechl klepnutí na vchodové dveře a poté kovové cvaknutí a cinkot řetězu.

Nervy se mu napnuly. Vytáhl hůlku, ustoupil do stínu za řadu skřítčích hlav a čekal. Dveře se otevřely. Jen letmo zahlédl lampou ozářený prostor před domem a zahalená postava vstoupila do předsíně a zavřela za sebou dveře. Vetřelec udělal krok dopředu a Moodyho hlas se zeptal: „*Severus Snape?*“ Prašná postava se poté zvedla z konce předsíně a hnala se na něj, zvedajíc mrtvou ruku.

„Já nejsem ten, kdo tě zabil Albusi,“ zabručel tichý hlas.

Kouzlo bylo zlomeno. Prašná postava znovu explodovala a nebylo možné si návštěvníka prohlédnout přes hustý šedý oblak, který zůstal.

Harry doprostřed něj namířil hůlku.

„Ani se nehni!“

Zapomněl na portrét paní Blackové. Na jeho výkřik se otevřela opona jejího obrazu a zakřičela, „Mudlovský šmejd a špína hanobí můj dům...“

Ron a Hermiona se přiřítily po schodech za Harrym, hůlky, stejně jako jeho, namířené na neznámého muže, který nyní stál se zdviženými pažemi dole v předsíni.

„Zadržte, to jsem já, Remus!“

„Díky bohu,“ oddechla si slabě Hermiona a místo toho namířila hůlku na paní Blackovou. S bouchnutím se opona opět zavřela a nastalo ticho.

Také Ron sklonil hůlku, ne však Harry.

„Ukaž se!“ zavolal dolů.

Lupin se pohnul blíže ke světlu s rukama stále nad hlavou na důkaz, že se vzdává.

„Jsem Remus John Lupin, vlkodlak, také známý jako Náměsíčník, jeden ze čtyř tvůrců Pobertova plánu, manžel Nymphadory, většinou známé jako Tonksová a naučil jsem tě vykouzlit Patrona, Harry, který má formu jelena.“

„Hm, v pořádku,“ připustil Harry a sklonil hůlku, „ale musel jsem se ujistit, správně?“

„Jako váš bývalý učitel obrany proti černé magii souhlasím. Rone, Hermiono, neměli jste tak rychle sklonit obranu.“

Seběhli ze schodů k němu. Zabalený v tlustém černém cestovním plášti vypadal vyčerpaně, ale byl rád že je vidí.

„Takže ani stopa po Severusovi?“ zeptal se.

„Ne,“ řekl Harry, „Co se děje? Jsou všichni v pořádku?“

„Ano,“ odpověděl Lupin, „ale všechny nás sledují. Pár smrtijedů stojí venku před...“

„My víme.“

„Musel jsem se přemístit přesně na schod před vchodovými dveřmi, abych měl jistotu, že mě neviděli. Určitě neví, že jste tady, jinak by měli venku více lidí. Hlídkají na všech místech spojených s tebou, Harry. Pojdme dolů, mám vám hodně co vyprávět a chci vědět, co se stalo, potom co jste opustili Doupe.“

Sestoupili do kuchyně, kde Hermiona namířila hůlku na krb. Okamžitě vyskočil oheň. Strohým kamenným stěnám dodal iluzi útulnosti a ozářil dlouhý dřevěný stůl. Lupin vytáhl ze svého cestovního pláště pár máslových ležáků a usadili se.

„Byl bych tu už před třemi dny, ale potřeboval jsem setřást smrtijeda, který mě sledoval,“ začal Lupin. „Takže vy jste sem přišli hned po svatbě?“

„Ne,“ přiznal Harry, „až po tom, co jsme narazili na pár smrtijedů v caffé na Tottenham Court Road.“

Lupinův máslový ležák skončil z větší části na jeho plášti.

„Cože?“

Popsali mu, co se stalo. Když skončili, Lupin vypadal velmi vyčerpáně.

„Ale jak vás našli tak rychle? Není možné vysledovat někoho, kdo se přemístit, pokud se ho nedržíte, když mizí.“

„A asi jen tak nevykračovali po Tottenham Court Road, že?“ dodal Harry.

„Přemýšleli jsme,“ navrhla Hermiona, „jestli nemůže mít Harry na sobě pořád Stopovací kouzlo?“

„Nemožné,“ řekl Lupin. Ron se zatvářil potěšeně a Harrymu se velmi ulevilo.

„Kromě jiného by museli přece vědět, že je Harry tady, pokud má na sobě pořád Stopu. Ale nechápu jak vás mohli sledovat do Tottenham Court Road, to je opravdu velice znepokojující.“

Vypadal rozrušeně, ale jak Harry usoudil, tahle otázka mohla počkat.

„Řekni co se dělo, po tom co jsme odešli. Nevíme vůbec nic od doby, kdy Ronův táta poslal zprávu, že rodina je v pořádku.“

„Kingsley nás v podstatě zachránil,“ řekl Lupin. „Díky jeho varování se stačila většina hostů Přemístit pryč předtím než dorazili.“

„Byli to smrtijedi nebo lidé z Ministerstva?“ přerušila ho Hermiona.

„Tak napůl, ale úmysly a záměry teď mají totožné,“ odpověděl Lupin. „Bylo jich kolem desítky, ale nevěděli, že jsi tam byl Harry. Arthur slyšel zvěsti o tom, že Scrimgeoura před smrtí mučili, aby jim řekl, kde se nacházíš. Pokud je to pravda, tak tě neprozradil.“

Harry se podíval na Rona a Hermionu, v jejich výrazu se odrážela stejná směs překvapení a vděčnosti, kterou cítil sám. Nikdy neměl Scrimgeoura příliš v lásce, ale pokud to byla pravda, svým posledním činem se zjevně snažil Harryho chránit.

„Smrtijedi prohledali Doupe od shora dolů,“ pokračoval Lupin. „Našli ghúla, ale nechtěli se k němu příliš přiblížovat – a nás co jsme zbyli, vyslyšeli dlouhé hodiny. Snažili se získat informace o tobě, Harry, ale samozřejmě nikdo kromě Řádu nevěděl, že jsi tam byl.“

„A ve stejnou dobu, kdy vrazili na svatbu, se spousta smrtijedů snažila dostat do všech domů spojených s Řádem po celé zemi.“

„Žádná úmrtí,“ dodal rychle aby předešel otázce, „ale bylo to hodně drsné. Zapálili dům Dedaluse Kopála, ale jak víš nebyl doma. A na rodinu Tonksových použili kletbu Cruciatu. Zase, chtěli zjistit, kam jsi šel poté cos je navštívil. Nic se jim nestalo – jsou otřesení, samozřejmě, ale jinak v pořádku.“

„A to se smrtijedi dostali přes všechna ta ochranná kouzla?“ zeptal se Harry, když si vzpomněl, jak účinná byla v tu noc, když havaroval v zahradě Tonksových.

„Harry, musíš si uvědomit, že smrtijedi teď mají na své straně veškerou moc Ministerstva kouzel,“ řekl Lupin. „Mohou si dovolit používat drastická kouzla bez toho, aby je někdo poznal nebo zatknul. Dokázali proniknout každým obranným kouzlem, které jsme proti nim použili, a jakmile byli vevnitř, vůbec se netajili s tím, proč přišli.“

„A obtěžují se s nějakou omluvou pro to, že mučí lidi kvůli hledání Harryho?“ zeptala se Hermiona ostrým hlasem.

„Vlastně,“ zaváhal Lupin a potom vytáhl složený výtisk *Denního Věštce*.

„Tady,“ řekl a podával ho přes stůl Harrymu, „stejně byste na to přišli, dřív nebo později. Tohle je záminka proč jdou po tobě.“

Harry narovnal papír. Jeho obrovská fotografie plnila přední stránku. Přečetl si nadpis:

HLEDÁN KVŮLI VYŠETŘOVÁNÍ SMRTI ALBUSE BRUMBÁLA

Ron a Hermiona rozhořčeně zahučeli, ale Harry zůstal zticha. Odsunul noviny, nechtěl už dál nic číst. Věděl, co by tam asi našel. Nikdo, kromě těch, co byli přítomni nahoře ve věži, když Brumbál zemřel, nevěděl, kdo ho opravdu zabil. A jak už stihla Rita Holoubková sdělit celému kouzelnickému světu, Harryho viděli utíkat z věže chvílku po Brumálově pádu.

„Je mi líto, Harry,“ řekl Lupin.

„Takže smrtijedi teď ovládají i Denního Věštce?“ zeptala se rozzlobeně Hermiona.

Lupin přikývl.

„Ale lidi přece musí vědět, co se děje?“

„Převrat byl hladký a v podstatě tichý,“ informoval Lupin.

„Oficiální verze Scrimgeourovy smrti je, že rezignoval a nahradil ho Pius Thicknesse, který je pod kletbou Imperius.“

„Proč se Voldemort sám neprohlásil ministrem kouzel?“ zeptal se Ron.

Lupin se zasmál.

„On to nepotřebuje Rone. Ve skutečnosti on je Ministrem, ale proč by měl sedět na ministerstvu za stolem? Jeho loutka, Thicknesse, se stará o každodenní povinnosti a nechává Voldemorta rozšiřovat svou moc i mimo ministerstvo.“

„Přirozeně spouště lidí došlo, co se stalo. V posledních dnech se politika Ministerstva tak dramaticky změnila a spousta lidí si šušká, že za tím musí být Voldemort. Ale o to vůbec nejde. Jsou to jen domněnky. Neodvažují se svěřit jiným, neví, komu mohou důvěřovat. Bojí se promluvit, protože kdyby to byla pravda, jejich rodiny by byly v ohrožení. Ano, Voldemort hraje velmi chytrou hru. Kdyby se otevřeně prohlásil ministrem, mohlo by to způsobit povstání. To že zůstal skryt, vytváří zmatek, nejistotu a strach.“

„A tahle změna v politice ministerstva,“ zeptal se Harry, „zahrnuje i to, že je kouzelnický svět varován přede mnou místo před Voldemortem?“

„To do toho určitě patří,“ řekl Lupin „a je to mistrovský tah. Teď co je Brumbál mrtvý, ty – chlapec, který přežil – bys určitě byl symbolem a ústředním bodem protivoldemortského odporu.“

Lupin ukázal na *Denního Věštce*.

„Podívej se na stranu dvě.“

Hermiona otáčela stránkami se stejně zhnuseným výrazem, jako při prohlížení *Tajů nejtemnější magie*.

„*Registr mudlorozených*,“ četla nahlas, „*Ministerstvo kouzel provádí průzkum takzvaných mudlorozených, aby lépe porozumělo způsobu, jakým se dostali ke kouzelnickým tajemstvím.*

Poslední výzkumy odboru záhad ukazují, že kouzlení může přecházet z člověka na člověka pouze tehdy, když se rozmnožují čarodějové. Kde neexistuje žádný potvrzený kouzelnický předek, je u tohoto mudlorozeného pravděpodobné, že získal kouzelnické schopnosti krádeží nebo násilím.

Ministerstvo je rozhodnuto vypátrat uzurpátory kouzelnických schopností a proto písemně vyzvalo každého takzvaného mudlorozeného, aby se dostavil na pohovor před nově vytvořenou Komisí pro registraci mudlorozených.“

„Tohle lidi nedopustí,“ rozhořčil se Ron.

„Už se to děje, Rone,“ mračil se Lupin. „Během naší rozmluvy, jsou už mudlorození shromažďováni.“

„Ale jak měli jako ‚ukrást‘ schopnosti?“ ptal se Ron. „To je na hlavu, pokud jdou kouzelnické schopnosti ukrást, nebyli by přece žádní motáci, ne?“

„Já vím,“ odpověděl Lupin. „Každopádně pokud nemůžeš prokázat alespoň jednoho blízkého kouzelnického příbuzného, bere se, že jsi získal kouzelné schopnosti nelegálně a čeká tě trest.“

Ron letmo pohlédl na Hermionu a potom navrhl: „Co když čistokrevný nebo poloviční kouzelník odpřísáhne, že mudlorozený patří do jejich rodiny? Řeknu všem, že je Hermiona moje sestřenice a...“

Hermiona položila svou ruku na Ronovu a stiskla ji.

„Díky Rone, ale nemůžu tě nechat...“

„Nebudeš mít na výběr,“ řekl Ron divoce a sevřel ji ruku také. „Naučím tě celý rodokmen, takže budeš

mocht odpovědět, když se tě budou ptát.“

Hermiona se jen rozechvěle zasmála.

„Jelikož jsme na útěku s Harrym Potterem, nejhledanější osobou v zemi, myslím, že na tom vůbec nezáleží, Rone. Pokud bych se chtěla vrátit do školy, bylo by to jiné. Co plánuje Voldemort s Bradavicemi?“ obrátila se na Lupina.

„Docházka je nyní povinná pro každého kouzelníka a čarodějnici,“ odpověděl.

„Bylo to oznámeno včera. Je to změna, protože doteď to nebylo závazné. Samozřejmě skoro každý mladý kouzelník nebo čarodějnice v Británii chodil do Bradavic, ale rodiče měli právo učit je doma nebo je poslat do zahraničí, pokud chtěli. Takhle bude mít Voldemort pod kontrolou celou kouzelnickou populaci už od útlého věku. A je to další způsob, jak vytržít mudlorozené, protože každý student bude muset mít *Status původu*. To znamená, že prokázal ministerstvu, že je kouzelnického původu předtím, než bude smět začít docházku.“

Harry se cítil znechuceně a naštvaně. V tuto chvíli se nadšené jedenáctileté děti probírají haldou nově koupených kouzelnických knih a netuší, že nikdy nespátí Bradavice a možná dokonce už ani své rodiny.

„To je... to je...“ hledal marně slova tisící jeho děsivé myšlenky, ale Lupin jen pokýval.

„Já vím.“

Chvíli zaváhal.

„Pochopím, pokud to nemůžeš potvrdit, Harry, ale Řád se domnívá, že ti Brumbál zanechal úkol.“

„Ano,“ odpověděl Harry, „a Ron a Hermiona jsou v tom také a jdou se mnou.“

„A mohl bys mi svěřit, jaký je ten úkol?“

Harry se podíval do předčasně zestárlé tváře lemované hustými ale šedivějícími vlasy a přál si, aby mohl odpovědět něco jiného.

„Nemůžu, Remusi, je mi líto. Pokud ti to neřekl Brumbál, nemyslím, že bych mohl já.“

„Myslel jsem si, že tohle řekneš,“ řekl Lupin a vypadal zklamaně. „Ale pořád ti můžu nějak pomoci. Víš, co jsem a co dokážu. Můžu jít s tebou a chránit tě. Nemusíš mi říkat přesně, co máš v plánu.“

Harry váhal. Byla to lákavá nabídka, i když si nedokázal představit, jak by celou dobu tajil před Lupinem, co je účelem mise, když by byl stále s nimi.

Hermiona se ale zatvářila rozpačitě.

„A co Tonksová?“ zeptala se.

„Co myslíš?“ řekl Lupin.

„No,“ zamračila se Hermiona, „vzali jste se. Jak se tváří na to, že chceš jít s námi?“

„Tonksová bude v naprostém bezpečí, bude v domě svých rodičů.“ odvětil, ale na tónu jaký Lupin použil, bylo něco podivného, téměř chladného. Také byla dost zvláštní představa Tonksové, jak se schovává v domě svých rodičů. Přece jen byla členka Řádu a pokud Harry věděl, určitě by chtěla být v ohnisku dění.

„Remusi,“ zkoušela Hermiona, „je všechno v pořádku ... víš, mezi tebou a...“

„Všechno v pořádku, děkuji za optání,“ řekl jízlivě Lupin.

Hermiona zčervenala. Následovala další pauza, trapná a rozpačitá, a potom Lupin prohlásil, jako by si měl připustit něco nepřijemného: „Tonksová čeká dítě.“

„To je úžasné!“ vypískla Hermiona.

„Skvělé!“ přidal se nadšeně Ron.

„Gratuluju,“ usmál se Harry.

Lupin odpověděl umělým úsměvem, který vypadal víc jako grimasa, a potom se zeptal „Bereš ... bereš tedy moji nabídku? Budou ze tří čtyři? Nevěřím, že by Brumbál nesouhlasil, udělal ze mě přece tvého učitele Obrany proti černé magii. A musím ti říct, že jsem přesvědčený o tom, že proti nám bude stát magie, kterou mnoho z nás nepotkalo a ani si ji nedokáže představit.“

Ron a Hermiona se podívali na Harryho.

„Jenom ... abych měl jasno,“ ujišťoval se, „chceš nechat Tonksovou v domě jejích rodičů a odejít s námi?“

„Bude tam v dokonalém bezpečí, postarají se o ní,“ odpověděl Lupin. „Harry, jsem si jistý, že by James chtěl, abych se držel při tobě.“

„Tedy,“ namítal pomalu Harry, „já si jistý nejsem. Vlastně jsem si dost jistý, že by můj otec chtěl vědět, proč se raději neдрžíš svého dítěte.“

Lupinova tvář zbledla. Teplota v kuchyni musela klesnout o deset stupňů. Ron se rozhlížel po místnosti, jakoby měl za úkol si ji zapamatovat, a Hermiona tékala očima z Harryho na Lupina a zpátky.

„Ty to nechápeš,“ vzpamatoval se nakonec Lupin.

„Tak mi to vysvětli.“

„Já ... udělal jsem chybu, že jsem si vzal Tonksovou. Udělal jsem to navzdory zdravému rozumu a od

té doby toho velmi lituji.“

„Chápu,“ ušklíbl se Harry, „takže se na ni vykašleš a odejdeš s námi?“

Lupin vyskočil na nohy, jeho židle se svalila dozadu a hleděl na ně upřeně tak divokým pohledem, že Harry poprvé vůbec zahledl v jeho tváři stín vlka.

„Copak nechápeš, co jsem provedl své ženě a nenarozenému dítěti? Nikdy jsem si ji neměl vzít, udělal jsem z ní vyvrhele!“

Lupin odkopl převrácenou židli.

„Ty jsi mě viděl jenom uvnitř Řádu nebo v Bradavicích pod Brumbálovou ochranou! Netušíš jak pohlíží na tvory, jako jsem já, většina kouzelnického světa! Jakmile se dozví o mém postižení, sotva se mnou dokážou mluvit! Nevidíš, co jsem způsobil? I její vlastní rodina je znechucená naší svatbou, kdo by chtěl svoji jedinou dceru provdat za vlkodlaka? A dítě ... dítě...“

Lupinovi v rozčilení zůstal v hrsti chumáč vlastních vlasů, vypadal docela nepřičetně.

„Tvorové jako my se obvykle nerozmnožují! Bude jako já, jsem si tím jistý ... jak si mohu někdy odpustit, že jsem nevinné dítě vědomě vystavil riziku, že ponese moji chorobu? A pokud nějakým zázrakem nebude jako já, pak by měl stokrát radši odejít, než mít otce, za kterého se musí neustále stydět!“

„Remusi,“ šeptala Hermiona se slzami v očích. „To neříkej ... jak by se za tebe mohlo jakékoliv dítě stydět?“

„No nevím, Hermiono,“ odpověděl Harry. „Já bych se za něj docela styděl.“

Harry netušil, kde se v něm vzal ten vztek, ale také ho zdvihl na nohy. Lupin se tvářil, jako by ho Harry právě uhodil.

„Pokud si nový režim myslí, že lidé z mudlovských rodin jsou špatní,“ vyhlašoval Harry, „co asi udělají s těmi napůl vlkodlaky, jejichž otec je v Řádu? Můj otec zemřel, když se snažil chránit mámu a mě, a ty si myslíš, že by ti poradil, abys opustil své dítě a vydal se za dobrodružstvím s námi?“

„Jak ... jak se opovažuješ?“ spustil Lupin. „To není o touze po ... po nebezpečí a osobní slávě ... jak se opovažuješ jen naznačovat něco...“

„Myslím, že se máš za odvážlivce,“ pokračoval Harry, „rád bys šel v Siriusových stopách...“

„Harry, ne!“ prosila ho Hermiona, ale nespouštěla oči z Lupinova sinalého obličeje.

„Nikdy bych tomu neuvěřil,“ mračil se dál Harry. „Muž, který mě naučil bojovat s mozkomory ... a zbabělec.“

Lupin vytáhl svou hůlku tak rychle, že se Harry stěží stihl natáhnout pro tu svoji. Ozvala se hlasitá rána a najednou letěl vzduchem jako by ho udeřila neviditelná síla. Jak narazil na stěnu kuchyně a klouzal na podlahu, zahlédl u dveří jen mizející kus Lupinova pláště.

„Remusi, Remusi vrať se,“ křičela Hermiona, ale Lupin neodpověděl. O chvíli později slyšeli bouchnutí vchodových dveří.

„Harry!“ naříkala Hermiona. „Jak jsi mohl!“

„Jednoduše,“ odpověděl Harry. Vstal a cítil, jak se mu natéká boule v místě, kde se uhodil. Byl stále tak plný zlosti, že se celý třásl.

„Nedívej se na mě takhle!“ vyjekl na Hermionu.

„Nevyjížděj na ni!“ naštvál se Ron.

„Ne, ne ... nesmíme se hádat!“ postavila se mezi ně Hermiona.

„To jsi Lupinovi říkat neměl,“ vysvětloval Ron Harrymu.

„Říkal si o to,“ odvětil Harry. Roztříštěné obrazy se mu proháněly v hlavě jeden přes druhý. Sirius propadající závojem, Brumbál zlomený a zavěšený v prostoru, záblesk zeleného světla a hlas jeho matky prosící o slitování...

„Rodiče,“ začal Harry, „by nikdy neměli opouštět své děti dokud ... dokud nemusí.“

„Harry...“ natáhla Hermiona konejšivě ruku, ale on ji odstrčil a upřel oči na oheň, který Hermiona vyčarovala. Jednou s Lupinem mluvil u tohoto krbu, potřeboval ujištění ohledně Jamese a Lupin ho utěšoval. Nyní mu před očima plavala jeho bílá zmučená tvář. Harry cítil, jak se mu výčitkami zvedá v žaludku vlna nevolnosti. Ron ani Hermiona nepromluvili, ale Harry si byl jistý, že se na sebe dívají za jeho zády a dorozumívají se pohledem.

Otočil se a přistihl je, jak se od sebe rychle odvrátili.

„Vím, že jsem ho neměl nazývat zbabělcem.“

„To teda neměl,“ dodal hned Ron.

„Ale chová se tak.“

„Pořád totéž...“ vmísila se Hermiona.

„Já vím,“ odpověděl Harry, „ale pokud ho to přiměje vrátit se k Tonksové, pak to stálo za to, co říkáš?“

Nemohl se zbavit omluvného tónu ve svém hlase. Hermiona se tvářila chápavě, Ron nejspíše. Harry

sklopil zrak k zemi, přemýšlel o svém otci. Podpořil by ho James v tom, co řekl Lupinovi, nebo by se zlobil, jak se choval k jeho starému příteli?

Tichá kuchyně jako by šuměla šokem z posledních událostí a výčitek jeho přátel. Denní Věštec, kterého přinesl Lupin, ležel stále na stole a Harryho obličej na první straně z něj civěl do stropu.

Přišel k němu, náhodně ho otevřel a předstíral, že si čte. Nemohl se soustředit na slova, hlavu měl pořád plnou střetnutí s Lupinem. Byl si jistý, že na druhé straně Věštce pokračují Ron a Hermiona ve své tiché komunikaci. Hlučně otočil stránku a vyskočilo na něj Brumbálovo jméno. Trvalo pár okamžiků než pochopil význam fotografie ukazující nějakou rodinu. Pod fotografií byl text *Rodina Brumbálových, zleva doprava: Albus, Percival držící novorozenou Arianu, Kendra a Aberforth.*

Teď už se zaujetím prohlížel Harry fotografii pečlivěji. Brumbálův otec Percival byl hezký muž a jeho oči se třpytily na zašlé fotografii i teď. Miminko Ariana bylo zhruba tak velké jako bochník chleba a i vypadalo tak podobně. Matka Kendra měla antracitově černé vlasy, svázané do vysokého drdolu. Její obličej měl rysy, jaké mají sochy. Harry si vzpomněl na fotky Indiánů, když si prohlížel její tmavé oči, vystouplé lícní kosti a rovný nos, umístěný nad hedvábným županem upnutým až ke krku. Albus a Aberforth měli oba stejné kabáty s krajkovým límcem a vlasy až po ramena. Albus vypadal o pár let starší, ale jinak si byli oba chlapci velmi podobní, protože to bylo předtím, než měl Albus zlomený nos a než začal nosit brýle.

Harry začal číst, s vědomím, že už mu to těžko může zhoršit náladu:

Hrdá a vznosná Kendra nedokázala zůstat v Ornici nad Nivou po tom, co vešlo ve všeobecnou známost, že jejího manžela uvěznil v Azkabanu. Proto se rozhodla přestěhovat rodinu do Godrikova Dolu, vesnice, která později získala věhlas jako místo podivného vyvážnutí Harryho Pottera před smrtí od Vy-víte-koho.

Stejně jako Ornice nad Nivou byl Godrikův Důl domovem mnoha kouzelnických rodin, ale protože se Kendra s žádnými neznala, byla ušetřena zvědavosti ohledně zločinu jejího manžela, která ji provázela v bývalém bydlišti. A díky soustavnému odmítání přátelských .. sousedních rodin brzy zajistila, že její rodina byla ponechána na pokoji.

„Praštila mi dveřmi před nosem, když jsem ji přinesla kousek Kotlíkového koláče na přivítanou,“ říká Bathilda Bagshotová.

„První rok, co tu bydleli, jsem viděla vždy jen ty dva chlapce. Ani bych nevěděla, že mají dceru, kdybych v zimě toho roku, co se přistěhovali, neshlíkala o půlnoci Plangertýny a neviděla, jak Kendra vede Arianu dozadu do zahrady. Obcházela s ní trávnik, přitom ji pevně držela a potom ji odvedla dovnitř. Nevěděla jsem, co si o tom mám myslet.“

Vypadá to, že se Kendra domnívala, že přestěhování do Godrikova Dolu bude perfektní příležitost ukrýt Arianu jednou pro vždy, něco co pravděpodobně plánovala už léta. Načasování bylo důležité. Arianě bylo téměř sedm let, když zmizela z očí, a většina expertů se shoduje, že sedm let je doba, kdy se nejpozději objevují kouzelnické schopnosti, pokud je dotýčný má. Nikdo, kdo dosud žije, si nepamatuje, že by kdy viděl Arianu projevovat byť jen sebemenší známku kouzelnických schopností. Z čehož vyplývá, že Kendra se rozhodla svou dceru skrývat, místo aby čelila potupě, že porodila motáka. Odstěhování od přátel a známých, kteří Arianu znali, samozřejmě její věznění ulehčilo. Málo těch, kteří věděli o Arianině existenci, se rozhodlo to držet v tajnosti. A to včetně jejich dvou bratrů, kteří na podivné otázky odpovídali, jak je to matka naučila: „Moje sestra je příliš křehká, aby chodila do školy.“

Příští týden: Albus Brumbál v Bradavicích - Ceny a Nároky.

Harry se spletl. To co četl mu ve skutečně náladu zhoršilo. Podíval se znovu na fotografii očividně šťastné rodiny. Byla to pravda? Jak to mohl zjistit? Chtěl jít do Godrikova Dolu i kdyby Bathilda nebyla schopná s ním mluvit, chtěl navštívit místo, kde on i Brumbál ztratili své blízké. Zrovna pokládal noviny, aby se Rona a Hermiony zeptal na jejich názor, když se v kuchyni rozlehl ohlušující třesk.

Poprvé za tři dny Harry úplně zapomněl na Kráturu. Jeho první myšlenka byla, že do místnosti znovu vrazil Lupin, a nejprve si nedokázal zařadit tu spoustu zápasících noh, která se z ničeho nic objevila před jeho židlí. Postavilo ho na nohy až to, když se Krátura vymotal ven a s hlubokým poklonem zaskřehotal: „Krátura přivedl zloděje Mundunga Fletchera, Pane.“

Mundungus se vydrápal na nohy a vytáhl hůlku, nicméně Hermiona byla rychlejší.

„Expelliarmus!“

Mundungova hůlka se vznesla do vzduchu a Hermiona ji chytila. Divoce vypadající Mundungus se vrhl ke schodům, Ron ho sundal rugbyovou rybičkou a Mundungus dopadl na kamennou podlahu s tlumeným křupnutím.

„Co?“ křičel a svíjel se v pokusu uvolnit se z Ronova sevření. „Co sem proved? Poslat na mě toho

zatraceného domácího skřeta, vo co vám de, puste mě, puste mě, nebo...“

„Nejsi v pozici, abys mohl vyhrožovat,“ řekl Harry. Odhodil noviny, rychle přešel kuchyni dlouhými kroky a kleknul si vedle Mundunga, který přestal zápasit a tvářil se vyděšeně. Ron se s funěním zvedl a sledoval jak Harry namířil svou hůlku přesně na Mundungův nos. Mundungus byl cítit zaschlým potem a tabákovým kouřem. Vlasy měl splepené a oblečení bylo samá skvrna.

„Krátura se omlouvá za zpoždění, Pane,“ zaskřehotal skřítek. „Fletcher ví, jak se vyhnout polapení, má spoustu schovávaček a kompiců. Ale Krátura stejně nakonec zloděje zahnal do rohu.“

„Počínal sis opravdu dobře, Kráturo,“ zatvářil se pochvalně Harry a skřítek provedl hlubokou úklonu.

„Dobře, máme pro vás pár otázek,“ sdělil Harry Mundungovi, který nakonec vykřikl.

„Zpanikařil jsem, jasný? Nikdy jsem se do toho nechtěl namočit, nic proti kámo, ale neslíbil sem, že pro tebe umřu, pak ten zatracenej Ty-víš-kdo letěl na mě, každej by chtěl odtamtud vypadnout, furt sem říkal, že to nechci dělat...“

„Jen pro informaci, nikdo z nás ostatních se nepřemístil,“ řekla Hermiona.

„Jo, vy ste banda zatracenejch hrdinů, že jo, ale já nikdy netvrdil, že chci přijít o kejhák...“

„Nás nezajímá, proč jsi opustil Pošuka,“ namířil Harry hůlku ještě blíž k jeho vypouleným zčervenalým očím. „Dávno jsme věděli, že jsi nespolehlivý parchant.“

„No tak proč mě kruci honilo to skříte? Nebo je to zasejc kvůli těm pohárům? Už žádný nemám, jinak byste je klíd'o mohli mít...“

„Nejde ani o poháry, ale už přihořívá,“ řekl Harry. „Bud' zticha a poslouvej.“

Bylo to nádherné mít konečně možnost něco udělat, mít konečně někoho, od koho může žádat kousek pravdy. Harryho hůlka byla nyní tak blízko Mundungova nosu, že ten musel šilhat, aby na ni viděl.

„Když jsi tento dům obral o všechno cenné,“ začal Harry, ale Mundungus ho znovu přerušil.

„Siriuse nikdy to harampádí nezajímalo...“

Ozval se pleskot nohou, pak za zablýskla zářící měď ve výkřiku bolesti se rozezněl kovový úder. Krátura vyběhl na Mundunga a praštil ho do hlavy pánvičkou.

„Vodvolej ho, vodvolej ho, měl by bejt zavřenej!“ ječel Mundungus snažící se krýt před dalším náprahem Kráturovy těžké pánvičky.

„Kráturo, přestaň!“ zakřičel Harry.

Kráturovy tenké paže se třásly pod tíhou pánvičky, stále zvednuté do výše.

„Možná naposled, pane Harry, pro štěstí?“

Ron se rozesmál.

„Potřebujeme ho při vědomí, Kráturo, ale pokud bude třeba ho přemlouvat, nechám ti tu čest,“ ujišťoval ho Harry.

„Děkuji vám velice, Pane,“ odpověděl s poklonou Krátura a ustoupil trochu dozadu, ale jeho bledé oči stále nenávistně sledovali Munduga.

„Když jsi tento dům obral o všechno cenné,“ začal znova Harry, „odnesl jsi pár věcí z příborníku. Byl tam medailon.“ Harrymu najednou vyschlo v ústech. Cítil napětí a vzrušení i od Rona a Hermiony. „Co jsi s ním provedl?“

„Proč?“ zeptal se Mundungus, „Má nějakou cenu?“

„Ty ho pořád máš!“ vykřikla Hermiona.

„Ne, nemá,“ poznamenal Ron. „Jenom ho zajímá, jestli měl za něj chtít víc peněz.“

„Víc?“ ušklíbl se Mundungus, „to by bylo zatraceně těžký... Sem ho musel odevzdat, k čertu, jasný? Nebylo na vybranou.“

„Šel jsem to střelit do Příčné ulice a ona ke mě přišla jestli mám licenci na pro obchodování s kouzelnými artefakty. Baba jedna fizlovská. Že prej mi dá pokutu, ale pak se jí moc líbil ten medailon a řekla, si ho vezme a pro tentokrát na to zapomenem, a jako že mám kliku.“

„Kdo byla ta žena?“ zeptal se Harry.

„Čert ví, nějaká škatule z ministerstva.“

Mundungus na chvíli svažil obočí a zamyslel se.

„Taková malá. Na vršku hlavy měla mašličku.“

Zamračil se a dodal, „Vypadala jak ropucha.“

Harry upustil hůlku, ta uhodila Mundunga do nosu, vystřelila červené jiskry do jeho obočí a to se vznítilo.

„Aguamenti!“ vykřikla Hermiona a z její hůlky vytryskla voda a zalila Mundunga, který musel lapat po dechu.

Harry vzhledl a v obličejích jeho přátel viděl odraz jeho vlastního leknutí. Jizvy na hřbetu jeho pravé ruky se opět palčivě ozvaly.

Harry Potter and the Deathly Hallows

Přeložilo: Klubátko (c) 2007

Odpovědný redaktor: Plžoroh